

Står og ser ud af vinduet. Den daglige udsigt, som ved sin fortrolighed mærkværdigvis hele tiden er en trussel om at glide over i andre billeder. Billeder som også er fortrolige men ikke ønsket. Eller der er måske blot årets gang. Eller tåge, lyset der er slukket, eller pollen i luften. Det splintrer for øjnene og alle linier hakker sig uskarpe over et rum af kit-gulnet farve. Hvis man står der længe hver dag, synker man ned, og fødderne sidder fast som i fortidens asfaltsøer, og kroppen svulmer op og synker samtidig sammen. Men fordelene er indlysende. Man sætter sig ikke ned og skriver om transparens, og udsyn der bliver til indsyn, eller forudsigelige opsatser som fotografi som kunst eller ikke kunst. Man reagerer slet ikke. Der er slukket for knappen. Jeg vil gå over i min karnap, med vinduer på tre sider. Det var bedre da der voksede en stor grov og underernæret kaktus op af den ene sprosse. Det har jeg skrevet om (Rodin).

Per Kirkeby